

af bestemmelserne i Sikkerhedsrådets resolution af november 1967. Israel havde afslået at overveje en sådan tidstabel. Den forenede arabiske Republik anså imidlertid fremdeles forslaget for gyldigt og tjenligt til at tilvejebringe fred under Sikkerhedsrådets overopsyn og garantier. Sådant overopsyn og garantier var nødvendige på grund af Israels traditionelle tilsidesættelse af internationale aftaler.

Udenrigsminister *Dean Rusk* udtalte, at USA agter på enhver måde at støtte ambassadør Jarring samt at tilskynde parterne til at nå et resultat. Den væsentligste forudsætning var imidlertid, at konfliktens parter var rede til at løse deres uoverensstemmelser ved fredelige midler.

Udenrigsminister *Gromyko* fremhævede, at ansvaret for den farlige situation i Mellemøsten, som direkte berørte Sovjetunionens sikkerhed, lå hos Israel, som fortsatte en ekspansionistisk politik i de besatte områder. Sovjetunionen støttede Den forenede arabiske Republiks forslag om en plan for en koordinering af parternes foranstaltninger med henblik på en fredsløsning i området. Der bestod nu muligheder for en afslutning af krigen mellem Israel og de arabiske stater, en sikring af suveræniteten, territorial integritet samt politisk uafhængighed for alle områdets stater og en sikring af deres ret til at leve i sikkerhed. Israel måtte opgive sine forsøg på at beholde de besatte arabiske områder.

Udenrigsminister *Stewart* advarede mod troen på, at Sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967 af sig selv løste problemerne, og påpegede samtidig det urealistiske i, at man på forhånd bandt sig til en bestemt løsning eller udelukkede andre. Man lagde fra britisk side stor vægt på en løsning af flygtningeproblemet og var tilfreds med, at den israelske regering agtede at fremskynde en tilbagevenden af juni-krigens flygtninge. En hurtig løsning på dette problem kunne ændre atmosfæren og derved bringe en virkelig retfærdig og varig fred i sigte i Mellemøsten. Parternes pligt til at omsætte ord i handling og til at fremlægge deres forslag for ambassadør Jarring blev understreget.

Udenrigsminister *Debré* gik ind for alle Mellemøstens staters ret til at leve i sikkerhed, men understregede samtidig, at Frank-

rig ikke kunne acceptere et lokalt fait accompli med hensyn til territoriale grænser og borgernes status. Frankrig støttede en fortsættelse af Jarrings bestræbelser og var rede til at deltage i et garantisystem, som måtte blive resultatet af en almindelig overenskomst om at anvende international ret i denne del af verden.

Udenrigsminister *Poul Hartling* fremhævede nødvendigheden af at finde en politisk helhedsløsning i Mellemøsten og opfordrede indtrængende parterne til aktivt samarbejde med ambassadør Jarring for ikke at forspilde de muligheder for en retfærdig og varig fred, som denne mission indebar. Samtidig fremhævedes nødvendigheden af, at alle parter nøje overholder våbenhvilen for ikke at forstyrre den atmosfære, hvori den særlige repræsentant må udøve sine bestræbelser.

Nigeria.

Flertallet af de vestlige og de latinamerikanske lande udtrykte dyb bekymring over, at den blodige konflikt mellem Nigeria og Biafra stadig fortsatte, og understregede nødvendigheden af, at ingen international anstrengelse blev sparet for at komme de nødstedte til hjælp.

Frankrig, en række francophone lande i Afrika samt Tanzania gik ind for Ibofolkets ret til selvbestemmelse i overensstemmelse med pagtens principper.

Hovedparten af de afrikanske lande, herunder Congo (Kinshasa), Burundi, Mali og Algeriet gik ind for opretholdelse af Nigerias enhed og integritet under henvisning til den af Organisationen for afrikansk Enhed (OAU) herom vedtagne resolution. Biafras selvstændighedsbestræbelser tjente efter disse landes opfattelse alene udenlandske monopolinteresser samt bragte de afrikanske landes enhed og uafhængighed i fare.

De to supermagter omtalte ikke spørgsmålet.

Blandt indlæggene skal følgende kort omtales:

Nigerias udenrigsminister fastslog, at med opnåelse af sin selvstændighed og optagelse i FN var Nigeria anerkendt som en føderal og udelelig enhed. Når derfor en gruppe af dets borgere iværksatte et væbnet oprør, var det den ansvarlige nigerianske regerings